

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D., v právní věci

žalobce: **G. M.**, nar.,
ev. č., státní příslušnost Gruzie,
t. č. neznámého pobytu
zastoupen opatrovníkem SOZE, zapsaný spolek, IČ: 44994249
sídlem Mostecká 5, 614 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2018, č. j. OAM-381/ZA-ZA11-ZA15-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce SOZE, zapsaný spolek, se sídlem Mostecká 5, 614 00 Brno, **se n e p ř i z n á v á** právo na odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo (dále též „SRN“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že žalovaný porušil čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť nebyl dán důvod k zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, když SRN neměla být určena jako stát příslušný k posouzení žádosti žalobce.
3. Čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení obsahuje tzv. zbytkové kritérium, které se uplatní pouze v případě, že nelze použít žádné z kritérií pro určení příslušného členského státu, která jsou obsažena v kapitole III. Dublinského nařízení. Jedno z těchto použitelných kritérií je obsaženo v čl. 14, dle kterého platí (odst. 1), že k posouzení žádosti je příslušný členský stát, na jehož území státní příslušník třetí země vstoupí. Podle odst. 2 citovaného článku se pak zásada uvedená v odst. 1 nepoužije, pokud státní příslušník třetí země podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, v němž je rovněž osvobozen od vízové povinnosti, přitom příslušným k posouzení žádosti je poslední jmenovaný členský stát.
4. Žalovaný chybně uvedl, že žalobce není občanem státu, jehož občané jsou ve vztahu k ČR osvobozeni od vízové povinnosti. Žalobce je však občanem Gruzie, která v současné době patří mezi státy, jejichž občané jsou ve vztahu k ČR (a dalším členským zemím EU) osvobozeni od vízové povinnosti. Žalovaný tedy měl aplikovat kritérium podle čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení a příslušným státem k posouzení žádosti žalobce měla být ČR. Pokud žalovaný určil příslušný stát v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pak postupoval nesprávně.

5. Jelikož určení SRN jako státu příslušného k posouzení žádosti žalobce bylo v rozporu s Dublinským nařízením (přímo aplikovatelným předpisem EU), je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Ve svém postupu a závěrech neshledal pochybení. V posuzovaném případě nebylo naplněno žádné z kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud nemůže být na základě kritérií uvedených v kapitole III. citovaného nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalobce podal dne 4. 5. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Provedenou lustrací v databázi EURODAC žalovaný zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu nejprve dne 26. 12. 2016 ve Švédském království a následně dne 5. 4. 2017 v SRN, tam byl transferován dle čl. 12 Dublinského nařízení.
7. Žalovaný zaslal dne 7. 5. 2018 švédské straně žádost o přijetí žalobce zpět dle Dublinského nařízení, avšak obdržel odpověď, že Švédské království není odpovědné za žádost žalobce, přičemž předložili akceptaci SRN. Následně žalovaný požádal SRN dne 21. 5. 2018 o přijetí žalobce zpět a o posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 25. 5. 2018 obdržel žalovaný informaci, že SRN svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce uznala. Žalobou napadené rozhodnutí je tak opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází z řádně zjištěného skutečného stavu věci. Žalobce nesplňuje žádné z kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, a proto bylo nutné aplikovat „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení.
8. K jediné námitce žalobce týkající se čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení, které mělo být dle názoru žalobce použito, žalovaný uvedl, že i přesto, že dne 7. 2. 2017 (vstoupil v platnost dne 28. 3. 2017) bylo přijato nařízení o uvolnění vízového režimu pro obyvatele Gruzie cestující do EU, a to pro účely pobytu v délce 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, nepotřebují z těchto občanů vízum pouze ti, kteří jsou držiteli biometrických cestovních dokladů, což není případ žalobce. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce u sebe neměl cestovní doklad a svou totožnost prokázal pouze občanským průkazem Gruzie č. Z tohoto důvodu se bezvízový styk žalobce nedotýká, byť je státním příslušníkem Gruzie, a nelze na jeho žádost vztáhnout čl. 14 Dublinského nařízení. Navíc z časové posloupnosti žalobcem podaných žádostí o mezinárodní ochranu v jednotlivých členských státech vyplývá, že by v případě použití čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení neustále docházelo k meritornímu posuzování jeho opakovaných žádostí v jednotlivých členských státech, a to podle klíče, kde žádost podal naposledy, jelikož se bezvízový styk s Gruzii týká všech členských států. Tím by byl popřen samotný smysl Dublinského systému, podle něhož má o žádosti rozhodovat pouze jeden členský stát.

9. Jelikož žalovaný neporušil ustanovení správního řádu ani Dublinského nařízení a své rozhodnutí považuje za správné a zákonné, navrhl soudu, aby podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Postup krajského soudu

10. Žalobce současně s podáním žaloby navrhl soudu, aby žalobě přiznal odkladný účinek. Krajský soud o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 29. 6. 2018 tak, že návrh žalobce na přiznání odkladného účinku zamítl.
11. Vzhledem k pochybnostem o skutečném pobytu žalobce, které soud získal v průběhu doručování soudních písemností, prošetřoval krajský soud nejprve podrobněji skutečný pobyt žalobce. Správa uprchlických zařízení MV ČR soudu sdělila dne 22. 8. 2018, že žalobce byl dne 27. 7. 2018 odepsán ze stavu ubytovaných v PPS Zastávka pro svévolný odchod. K dotazu soudu později Ministerstvo vnitra ČR sdělilo, že od realizace přemístění žalobce do odpovědného státu SRN (22. 8. 2018) není pobyt žalobce známý. Z důvodu neznámého pobytu žalobce mu krajský soud usnesením ze dne 25. 9. 2018, č. j. 34 Az 7/2018-52, ustanovil pro toto řízení opatrovníka SOZE, zapsaný spolek, se sídlem v Brně, Mostecká 5. Usnesení bylo doručeno opatrovníku žalobce i žalovanému a pro žalobce (neznámého pobytu) bylo vyvěšeno na úřední desce soudu. Žalobce však nebyl kontaktní a zůstal neznámého pobytu.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci řízení nevyjádřili na výzvu soudu nesouhlas s takovým postupem a krajský soud současně nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
14. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívala podle žalobce především v tom, že SRN neměla být určena jako stát příslušný k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalobce měla být příslušná ČR na základě aplikace kritéria uvedeného v čl. 14 Dublinského nařízení, přičemž žalobce jako občan Gruzie, byl v ČR (a dalších členských zemích) osvobozen od vízové povinnosti. Podle žalobce bylo v daném případě nesprávně aplikováno kritérium uvedené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Takto uvedené argumentaci žalobce však nemohl krajský soud přisvědčit.
15. Ze správního spisu, konkrétně z údajů poskytnutých žalobcem a z pohovoru se žalobcem dne 10. 5. 2018 k podané žádosti, krajský soud především zjistil, že žalobce je rozvedený, má 4 děti, které žijí v Gruzii, je zdravý (pouze kolísavý tlak) a neužívá žádné léky. Je státním příslušníkem Gruzie, křesťanského vyznání, bez politické příslušnosti. Z vlasti vycestoval v průběhu roku 2016 letecky z Tbilisi do Stockholmu, kde setrval asi dva měsíce. Následně byl transferován na základě Dublinského nařízení do SRN. Jako důvod podané žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se nemůže do své vlasti vrátit, jinak by

měl jeho syn problémy, protože se běžně stává, že jsou někomu podstrčeny např. narkotika. V průběhu pohovoru k podané žádosti žalobce upřesnil (za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka), že v SRN nezůstal, neboť neměl prostředky na živobytí. Gruzince již nechce nikdo zaměstnávat, a proto pracoval nelegálně. Do ČR přicestoval na doporučení známého, který mu sdělil, že zde najde práci. Důvod zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu v SRN nezná. Jelikož obdržel informaci, že má do 14 dnů opustit SRN, opustil tamější azylový tábor. V ČR ani v jiných členských státech EU nemá žádné příbuzné. Do SRN se nechce vrátit, neboť tam již dostal zamítavé rozhodnutí a zřejmě by ho obdržel i podruhé.

16. Z výše uvedených skutkových zjištění a ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Švédském království dne 26. 12. 2016 a následně v SRN dne 5. 4. 2017, kam byl transferován dle čl. 12 Dublinského nařízení, podle kterého byla SRN stanovena jako stát příslušný pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
17. Žalovaný se pokusil na případ žalobce aplikovat kritéria uvedená v čl. 7 až 15 Dublinského nařízení, avšak žádné z nich nebylo naplněno. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
18. Vzhledem k uvedené úpravě žalovaný požádal dne 7. 5. 2018 Švédské království o přijetí žalobce zpět na své území za účelem posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR. Dne 18. 5. 2018 příslušný správní orgán Švédského království sdělil, že za žádost žalobce nejsou odpovědní, současně předložili akceptaci SRN. Proto žalovaný požádal dne 21. 5. 2018 SRN o přijetí žalobce zpět na své území za účelem posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR. Dne 25. 5. 2018 SRN uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
19. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost zamítl, a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Z výše uvedeného tedy lze uzavřít a žalovanému přisvědčit, že SRN je povinna přijmout žalobce zpět na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
20. V souvislosti s přemístěním žalobce do příslušného členského státu se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval skutečnostmi, zda v případě SRN existují závažné důvody se domnívat, že na jejím území dochází k systematickým nedostatkům v souvislosti s azylovým řízením a podmínkami pro přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. SRN (jako každý příslušný členský stát EU) je povinna objektivně a nestranně posoudit v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti je nutno poukázat na to, že žalobce v žalobě, ale ani v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval kvalitu německého azylového systému.

21. V průběhu správního řízení, a to až dosud (v průběhu soudního řízení), nebylo na úrovni EU, tedy jednotlivých výkonných orgánů EU či Evropského soudního dvora, popř. ze strany Evropského soudu pro lidská práva, vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, popř. rozhodnutí Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Také Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a Newyorského protokolu z r. 1967) nevydal žádné stanovisko, které by požadovalo, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN, jak to jinak učinil v minulosti v případech jiných zemí (Řecko). SRN je členem EU, státní moc SRN dodržuje předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. SRN ratifikovala a rovněž dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. SRN je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, a to nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Ročně zde požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, což svědčí podle žalovaného, ale i správního soudu, o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému.
22. Krajský soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že žalobci nehrozí v SRN nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů, řádně popsalo Ministerstvo vnitra ve zprávě Německo, Informace OAMP ze dne 15. 1. 2018.
23. Jelikož v posuzované věci nebylo naplněno žádné z kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce na území ČR podal dne 4. 5. 2018, bylo třeba postupovat dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, z něhož vyplývá, že k posouzení žádosti je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost o mezinárodní ochranu podána. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 26. 12. 2016 ve Švédském království a následně dne 5. 4. 2017 v SRN, kam byl následně ze Švédska transferován ve smyslu podle čl. 12 Dublinského nařízení. Podle citovaného čl. 12 platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení/vízum vydal. Svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu potvrdila SRN písemně dne 25. 5. 2018. Napadené rozhodnutí bylo opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu věci.
24. Pokud jde o žalobní námitku, která spočívala v tom, že v případě žalobce mělo být aplikováno kritérium vyplývající z čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení, pročez příslušným státem k posouzení žádosti žalobce měla být ČR, pak podle krajského soudu nelze oprávněnosti ani této námitky přisvědčit.

25. Dle čl. 14 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že jestliže státní příslušník třetí země vstoupí na území členského státu EU, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Dle čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení se zásada uvedená v odst. 1 nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V takovém případě je k posouzení žádosti příslušný poslední jmenovaný členský stát.
26. Žalobce namítal potřebu aplikace čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení v souvislosti s uvolněním vízového režimu pro obyvatele Gruzie cestujících do EU. K tomu krajský soud uvádí, že nařízení o uvolnění vízového režimu pro obyvatele Gruzie cestujících do EU (které mění nařízení (ES) č. 539/2001) bylo přijato dne 7. 2. 2017 a vstoupilo v účinnost dne 28. 3. 2017. Platilo pro účely pobytu v délce 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Vztahovalo se na občany Albánie, Bosny a Hercegoviny, Černé hory, Gruzie, Makedonie, Srbska a Ukrajiny, přitom z nich nepotřebovali víza od uvedeného data pouze ti, kteří byli držiteli biometrických cestovních dokladů. V této souvislosti je třeba zdůraznit, jak plyne ze správního spisu, že žalobce u sebe neměl cestovní doklad, natož biometrický cestovní doklad, a svoji totožnost prokázal pouze občanským průkazem Gruzie č. 13IG11166. Z tohoto důvodu se bezvízový styk žalobce nedotýká, a to i přesto, že je státním příslušníkem Gruzie. Proto na jeho žádost o mezinárodní ochranu nelze vztáhnout namítaný čl. 14 Dublinského nařízení. Navíc z časové posloupnosti žalobcem podaných žádostí o mezinárodní ochranu v jednotlivých členských státech vyplývá, že by v případě aplikace čl. 14 odst. 2 Dublinského nařízení neustále docházelo k meritornímu posuzování opakovaně podávaných žádostí jednotlivými členskými státy, a to podle klíče, kde podal žalobce žádost naposledy, protože bezvízový styk s Gruzii se týká všech členských států EU. Byl by tak popřen smysl samotného Dublinského systému, podle něhož má o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat pouze jeden členský stát v EU.
27. V nyní posuzované věci bylo také uváženo, že žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nemá v ČR ani jinde v EU rodinu, příbuzné nebo jiné závazky. Žalobce je rozvedený a svoji rodinu, včetně čtyř dětí, má v Gruzii. Nebyl zde dán tedy žádný humanitární důvod pro přistoupení k eventuálnímu převzetí odpovědnosti za žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Jednalo se o situaci předvídanou čl. 17 Dublinského nařízení, podle něhož se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není podle kritérií stanovených tímto nařízením příslušný. Podstatou jsou právě humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žádné takové okolnosti však nebyly v případě žalobce zjištěny, a proto uvedený článek nebyl aplikován.
28. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry a v uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).
31. Ustanovenému zástupci žalobce SOZE, z. s., coby právnické osobě, k jejímž činnostem uvedeným ve stanovách patří poskytování právní pomoci cizincům (§ 35 odst. 5 s.ř.s.), krajský soud nepřiznal právo na odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení (§ 35 odst. 8 s.ř.s.), neboť jak je mu známo z úřední činnosti, poskytování právní pomoci cizincům v řízení před soudy spadá do činnosti financované z veřejných prostředků. Ustanovený zástupce (opatrovník) ani žádnou odměnu za zastupování žalobce nenárokoval. Proto soud rozhodl, jak je ve výroku IV. tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. října 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.